

PERESZLÉNYI MÁRIA EMLÉKÉRE

Pereszlényi Mária tanárnő tragikus hirtelenséggel, 69 éves korában eltávozott a földi életből. A pedagógustársadalom egy segítőkész, aktív, jó szakembert veszített el, aki szellemiségével, egyéniségével nyomot hagyott maga után. A tősgyökeres „szencsiséghez” mindvégig ragaszkodott, ahol kollégái, barátai és családja, testvére, Klára és szeretett férje, Bandi a „mindent” jelentették számára.

Barátságunk Budapestről, az ELTE Bölcsészkaráról indult, ahol Mária magyar-német szakon végzett. Pályáját Selmecebányán kezdte, ahol abban a gimnáziumban tanított hosszú éveken át, ahol a csehszlovákiai diákokat külföldi tanulmányokra készítették fel, így nem egy osztálynak volt népszerű osztályfőnöke. Fontos szerepet töltött be a válogatott, jó képességű fiatalok életszemléletének alakításában. Szép emlékek kötötték Selmecebányához, diákjaihoz, így sosem hiányzott az érettségi utáni közös találkozókról.

Selmecebánya után hosszú évekig a Pozsonyi Módszertani Központban a magyar szakos tanárok módszertani továbbképzéseinek, szakvizsgáinak főszervezőjeként, vizsgáztatójaként dolgozott. Ezt követően közel 10 évig tanított a Nyitrai Pedagógiai Főiskolán, a német nyelvi tanszéken.

Munkája során rendszeresen részt vett Passauban szervezett nyári, több hónapos képzéseken. Azon egyetemet végzett tanárok egyike volt, aki a német, szlovák nyelvet anyanyelvi szinten művelte. A nyitrai főiskolai oktatói munkája után Nagyszombat következett, ahol ugyancsak módszertani ismereteit felhasználva európai uniós projektek szervezésében vállalt főszerepet.

Pereszlényi Mária sok alap- és középiskolának közvetítette ezekben a projekteken való részvételét, miáltal rengeteg pedagógus szerezte meg a kreditpontos bizonylatokat. Még mindig a fülemben csengenek szavai: „Nézd, segíteni kell a magyar pedagógusokat”.

Többéves barátságunk során bekalandoztuk a Kárpát-medence azon részeit, ahol mostoha körülmények

között élő magyarokat támogattunk lehetőségeink szerinti adományokkal.

Úgy érzem, Pereszlényi Mária most is itt van közöttünk, csak más dimenzióban. Emlékezünk egy-egy kézmozdulatára, hanghordozására, bennünk maradt léptei kopogása, sajátos ironikus humora. Létezése átlényegült, emlékeinkbe épült. Az irodalmat szerető tanárnőtől végleg búcsúzunk Márai Sándor *Az öregség* c. művének részletével: „Látod, így jön majd az öregség, udvariasan. Mint a lictor, mikor a halálhírt viszi a patrícusnak, s bókol, amint átnyújtja a halálos iratot. Nem dráma az öregség, ne félj. Egy napon hírt kapsz, ennyi az egész. Felnezel a munkából és az életből, szórakoztatt, s aztán készségesen mondd: Igen, igen. Meg kell öregedni. Egy pillanat még, valamit akartam... Mit is? Igen, élni. Tudom, most már késő. Mehetünk.”

Pereszlényi Mária már távol jár, de mi, akik ismertük és szerettük Őt, megőrizzük szívünkben az oktatás szerény nagyköveteként.

Utolsó üdvözetünk.

Molnár Ilona